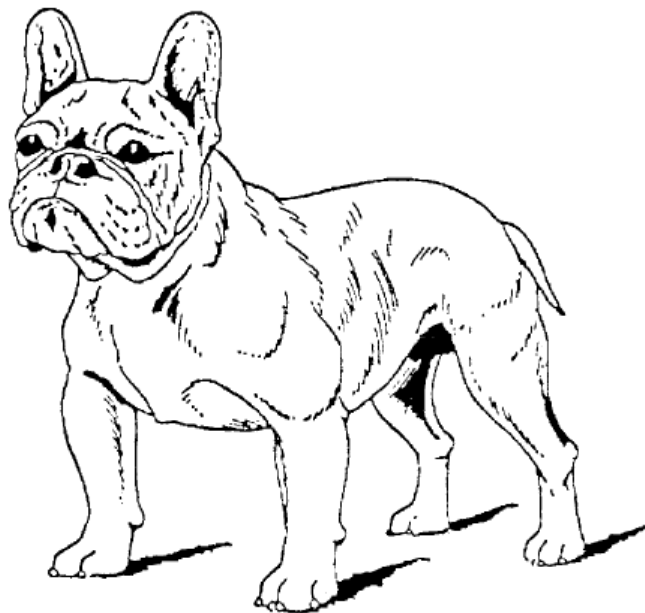




**FBK  
KOMMENTARER TILL  
RASSTANDARD 1996**

**SSD  
DOMARKONFERENS**



Vinton Breese's *"Den perfekta franska bulldoggen"* samt hans nu klassiska teckningar från 1924 har använts för att illustrera och förtydliga texterna i dessa "Kommentarer till rasstandard för fransk bulldogg" reviderade i maj 1996.

Kommentarerna i detta häfte avser standarden för fransk bulldogg, utifrån den officiellt fastställda och av FCI utgivna rasstandard nr 101 1995-04-28 och den svenska reviderade av SKK 1996 fastställa standarden.

Kommentarerna är omarbetade och sammanställda av Gunilla Carmstedt och Eva Sohlberg.

Kommentarerna förbehålles copyright.

*Omslag: Foto och montage av Leif Carmstedt.*

## Bakgrund

Fransk bulldogg som nationell ras skapades i Paris i slutet av 1800-talet, men kompositionen och dess ursprung är höljda i dunkel.

I Spanien liksom i England hölls förr doggar som kamphundar och tjurhetsare. Köttet ansågs bli mörare om tjuren stressades av hundar innan slakt.

Vadhållning ingick som en väsentlig del i verksamheten som var ett folknöje med medeltida anor tills den förbjöds i lag, men fortsatte i löndom.

Mindre bulldoggar uppföddes för att användas till grävlingshets eller hundslagsmål i ringar, eller råttfångst på tid. I Paris förekom också att doggar tävlade om att hålla sig fast i kvarnvingar som sattes i rörelse.

Innan en planerad avel utifrån fastställda rasstandarder och hundutställningar blev vanligare efter 1860, parade man hundar av den typ man eftersträvade och härstamningar noterades sällan. Till Frankrike och England importerades under 1800-talet inte sällan hundar från Spanien för kamp- och hetsändamål.

I kullarna efter dessa kamphundar föddes ibland dvärgexemplar som skänktes bort som kuriosor och sällskap. Möjligt är också, att spanjorerna från Peru någon gång hemfört s.k. *Chinchabulldoggar* som arkeologer funnit mumifierade eller avbildade i form av keramikföremål. De var små, tigrerade doggar med de så karakteristiska och rastypiska *fladdermusöronen*. Säkert är däremot att engelska *Toy-bulldoggar* haft betydelse för rasens utveckling. Dessa importerade hundar i kombination med inhemska *terrier-boules* utgör grunden till dagens franska bulldogg.

Den franska bulldoggen är också i överensstämmelse med sitt ursprung en orädd hund med stor kamplust, ofta inte utan skärpa, men den är samtidigt lyhörd och intelligent och vänlig mot människor. Den kräver en ledargestalt, skall behandlas med fast hand och kärlek, absolut rättvist. Den är ingen var mans hund, utan kräver omsorg och uppmärksamhet. Kärleken från en fransk bulldogg, när den väl är vunnit och trofastheten är beständig.

Dagens franska bulldogg, med sin förödande charm och glittrande glada humör, med inslag av svärmod, har med rätta kallats hundvärldens clown. Den vill gärna spela upp och vara i centrum för sällskapets uppmärksamhet. Den har glimten i ögat och är alltid beredd på glada upptåg och äventyr och kastar sig helhjärtat in i de flesta situationer livet kan erbjuda.

Vare sig han lever i slott eller koja, ser den franska doggen snabbt till att bli den axel kring vilken just hans familj rör sig. Den franska bulldoggen är oerhört tillitsfull mot sin ägare och blir mycket olycklig om han inte åtnjuter tillräcklig uppskattning och kärleksfull omsorg från sina närmaste.

## Kort beskrivning

Den franska bulldoggen är en liten hund med rejäl bröstkorg och bred front, karprygg och kraftfullt musklät bakställ. Vikten ligger mellan 8 - 14 kilo.

Den franska bulldoggens huvud är rasens mest utmärkande kännetecken: kraftfullt, massivt och fyrkantigt med de karakteristiska "fladdermusöronen" korrekt burna rakt upp med rundad topp ger hunden ett intryck av massiv kraft och blixtrande styrka, ett "krutpaket". Ögonen är medelstora, runda och uttrycksfulla med intelligent och vaket uttryck.

*År 1888 skrevs den första rasstandard* och där föredrogs en dvärgvariant av den engelska bulldoggen med *rosenöra*, även om hundar med ståndöron och ett rakare, mer kvadratisk nosparti också beskrivs. Det unika fladdermusörat vann dock gehör.

***1896 godkände den franska kennelklubben slutligen rasen, uteslutande med fladdermusöron.***

Efter att från början ha varit hantverkarnas och den lägre medelklassens hund tog den charmiga och alerta doggen steget in i salongerna via Paris' hålldamer och artister. Rasen blev i högsta grad *'à la mode'* och kom i ropet bland societeten, som samlades i Europas kulturhuvudstad. Bland dem fanns många förmögna amerikaner, liksom ryska och europeiska adelsfamiljer.

Den första franska rasklubben *Club Amical du Boule-dogue Français* bildades 1885 och *The French Bulldog Club of America* blev världens andra rasklubb och bildades 1897, samtidigt som AKC godkände rasen.

**År 1914 kom rasen till Sverige.** Här uppföddes den i grevliga hem och svensk uppfödning gjorde sig bemärkt på 1920-talet.

Här finns standarden för Fransk Bulldogg hos SKK.

<http://kennet.skk.se/rasinfo/pdf/FCI101.pdf>

## Kommentarer till rasstandarden

Den franska bulldoggen skall, jämförd med andra raser av samma mankhöjd, vara mycket kraftigare byggd. Dess extremiteter och kropp skall uppvisa kraftig muskulatur och välutvecklade, sunda och stabila leder. Hunden får inte vara så stramt byggd att det inverkar på rörligheten.

*"Liten" innebär således att doggen skall vara kort och samlad i förhållande till sin kroppsvikt.*

Raskarakteristiskt är det så kallade "fladdermusörat" med rundad topp och högre än det är brett vid basen. Öronen skall bäras parallellt och rakt upp. Öronställningen "tio-i-två" förtar den franska bulldoggens alerta uttryck.

Könsprägligen skall vara markant.

En hund i god kondition kan variera mellan 8 och 14 kg i vikt, tikarnas övre gräns bör dock ligga runt 12 kg.



Fig. 1A



Fig. 1B



Fig. 1C



Fig. 1D

*Figur 1A och 1B en fransk bulldoggs skalle (kranium) i jämförelse med skallen på en engelsk bulldogg, figur 1C och 1D.*

Man ser genast att den franska bulldoggen har en kortare skalle och rakare nosparti och en kortare, inte fullt så extremt uppsvängd underkäke, jämfört med den engelska bulldoggens.

Frontalbilderna (fig. 1B och 1D) visar, att den franska bulldoggen inte har någon fära mitt på huvudet, som den engelska bulldoggen. Lägg också märke till att den franska bulldoggens huvud är mer kvadratisk, sett framifrån.

Då man betraktar en fransk bulldogg skall det första intrycket vara att huvudet är stort och fyrkantigt i förhållande till hundens storlek i övrigt.

## Huvudets profil

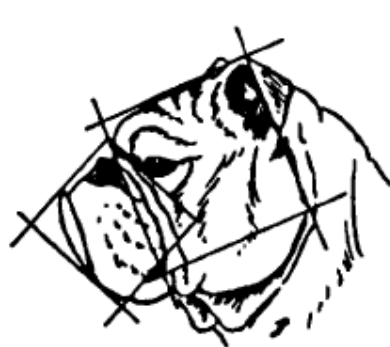


Fig. 2A



Fig. 2B

*Figur 2A och 2B, där kraniet av fransk resp. engelsk bulldogg "klätts på" är lättare igenkännliga. För att illustrera skillnaderna mellan raserna, framför allt i nospartiet och dess lutning, s.k. "lay-back", har tecknaren ritat in skalle och nosparti som två kvadrater.*

**Stopet** kallas avståndet mellan panna och nosrygg. Dess centrum markerar den punkt där nosen börjar och bör forma en djup och skarp fåra mellan ögonen. Fåran får hos fransk bulldogg inte fortsätta upp på pannan, som den gör hos engelsk bulldogg. *Ibland är stopets djupa fåra dold av hudrynkor.* Man måste då känna efter att pannavsatsen är tillräckligt markerad och bildar en så rät vinkel som möjligt mot nosryggen.

*En öppen vinkel är ett allvarligt fel och ger s.k. "down-face" eller "drop-nose".*

**Nospartiet** skall vara brett och tillbakalagt, men rakare än hos engelsk bulldogg. Nostryffelns överlinje skall sammanfalla med ögonens underlinje.



Fig. 3A



Fig. 3B

Figur **3A** och **3B** visar ett rundat, toppigt huvud, s.k. "äppelhuvud". Öronen är dessutom lågt ansatta och bäres fel. Överläpparna är tunga och breda, s.k. "gardiner" som täcker det mesta av underkäken. En hund med ett sådant huvud måste kontrolleras ofta beträffande bettet. Tångbett eller överbett kan förekomma.



Fig. 4A



Fig. 4B

Figur **4A** och **4B** visar en hund med bra skallform och ganska bra öron. Ögonen sitter dock alltför långt ifrån varandra och är mandelformade, vilket ger det beskrivna "down-face" eller "drop-nose". Underkäken verkar rak och är otillräckligt uppsvängd. Nospartiet är otillräckligt tillbakalagt.



Fig. 5A



Fig. 5B

Figur **5A** och **5B** visar en hund med bra skalle med korrekt öronansättning och välplacerade ögon. Nospartiet är kort, men inte brett nog i förhållande till skallen. Dålig underkäke med kraftigt underbett och synliga tänder, vilket är ett svårt fel.



Fig. 6A



Fig. 6B

Figur **6A** och **6B** visar ett till alla delar bra huvud. Lagom bred och flat skalle, bra öronform och ansättning. Kort, brett och djupt nosparti. Nostryffeln korrekt placerad. Nosens överkant och ögonens underkanter skall löpa på samma linje. Lagom storlek och form på ögonen. Bred och uppsvängd underkäke som beskriver den önskade halvcirkeln från käkleden och franåt, s.k. "turn-up".

Huvudet på en fransk bulldogg utvecklas även efter 3 års ålder.

## Käkarna

### *Citat från Gay & Gay, Die Französische Bulldogge:*

*"Avståndet mellan de båda raderna av framtänder kan inte anges exakt. Det är väsentligt att, när munnen är stängd, över- och underläppen möts så att tänderna helt döljes.*

*Då munnen hålles stängd bör bittet kontrolleras beträffande symmetrin. Sneda käkar förekommer. Det kan röra sig om såväl under- som överkäke.*

*Incisiverna (framtänderna) är ofta ojämt placerade. Caninerna (hörntänderna) skall sitta brett isär och vara väl utvecklade."*

Att tungan är synlig, när hunden håller munnen stängd är ett allvarligt fel. Tungfel kan tyda på skeva eller sneda käkar.



Fig. 7A



Fig. 7B

Figur 7A visar en för lång underkäke med alltför dåligt böjt underkäksben. Underkäken helt utan uppsvängning.

Figur 7B visar en acceptabel längd på underkäken, men den är alltför dåligt böjd och saknar uppsvängning.



Fig. 7C



Fig. 7C

Figur 7C visar en tillräcklig längd på käken med acceptabel uppsvängning, men otillräcklig böjning av underkäksbenet.

Figur 7D visar ett korrekt böjt underkäksbenet med det rätta halvcirkelformade svepet från käkleden och framåt. En underkäke av detta utseende bidrar till den franska bulldoggens typiska "uppkäftiga" uttryck.

## Ögon

Mycket av den franska bulldoggens typiska uttryck beror på de ganska stora, mörka ögonen. Ljusa och/eller mandelformade ögon ger ett uttryck som är främmande för rasen. Ögonen skall vara uttrycksfulla och en aning framträdande, men får ej ge intryck av att vara utstående.

*Skäckar* (hundar där de vita tecknen överväger, så att endast smärre områden uppvisar hundens gula eller mörk tigrerade grundfärg) och *extremt skäckade* (näst intill helvita) hundar har ofta ett opigmenterat tredje ögonlock och visar därtill mer av ögonvitan. Ögonlockränderna ska helst vara mörka hos alla franska bulldoggar.

Denna pigmentering kan låta vänta på sig tills efter sex månaders ålder. Ögonlocksränderna hos den skäckiga franska bulldoggen finns nästan aldrig vid födelsen och sällan ens vid åtta veckors ålder. Pigmentet kommer först som små skarpa fläckar, som blir större och så småningom flyter ihop.

Pigmentet på nosparti och läppar bildas för övrigt på samma sätt. Bristfällig pigmentering kan tolereras på i övrigt vackra hundar enligt FCI's standard. *Se vidare sidan 24.*

## Öronen



Fig. 8A



Fig. 8B



Fig. 8C



Fig. 8D

Figur **8A** visar välplacerade öron - det stora felet är att toppen är spetsig istället för rundad. Ett litet öra som till formen liknar en liksidig triangel är alltså *inte korrekt*.

Figur **8B** visar mjuka och veka öron med dåligt utvecklat öronbrosk. Alla småvalpar har dock hängande öron, som reser sig vid varierande ålder utan speciella åtgärder. Hunden på figuren har öron som inte rest sig ordentligt utan blivit s.k. "tipp-öra". Bägge varianterna är felaktiga.

Figur **8C** visar öron som till form och storlek är bra, men de är ansatta för långt ner på skallens sidor. Denna "10-i-2" ställning på öronen, s.k. "ko-öron", förstör den franska bulldoggens vakna och pigga uttryck.

Den franska bulldoggen uttrycker ofta sin sinnesstämning med öronen. En uttråkad och besviken eller ledsen dogg kan hålla sina öron på liknande sätt, även om den har korrekt ansatta öron, men den reser omedelbart öronen igen, när den blir uppmärksam på något. En osäker och rädd hund faller öronen bakåt och likaså när den drabbas av "glädje-fnatt" och rusar runt i stora cirklar av pur livsglädje, vilket är typiskt för rasen.

Figur **8D** visar korrekt ansatta och burna öron. Observera speciellt att det rastypiska "fladdermusörat", sett framifrån, visar öronmusslan och är högre än det är brett vid basen och har rundad topp.

## Hals

Att halsen enligt rasstandarden skall vara kort innebär inte "ju kortare desto bättre". Huvudet får inte ge intryck av att sitta direkt på skuldrorna. Halsens längd skall vara i balans med kroppens längd.

Det är viktigt att halsen är muskulös med kraftig nacke, som skall vara lätt välvd.

Halsskinnet är ofta rikligt och löst fäst. Detta är inget fel förrän det blir så mycket att det veckas eller bildar hakpåse på halsens undersida.

## Bål

Att kroppen enligt standarden skall vara kort innebär *inte* att det är bättre ju kortare ryggen är. En överdrivet kort bulldogg uppvisar ytterst sällan de önskade och rastypiska rygg- och buklinjerna, som illustreras på nästa sida.

Det är tillåtet för en tik att ha ett något längre ländparti.

### *Observera*

att svansen skall vara kort, men inte "ju kortare desto bättre". En relativt lång svans är ovanlig men tillåten, så länge den inte når till hasleden och inte kan bäras högt.

Den är oftast medfött knäckt, s.k. "skruvsvens" och har för övrigt aldrig brukat kuperas. Den skall inte kunna bäras över rygglinjen.

Svansen skall inte ligga som i en grop i ryggraden och avsaknad av svans är ett diskvalificerande fel enligt FCI's standard.

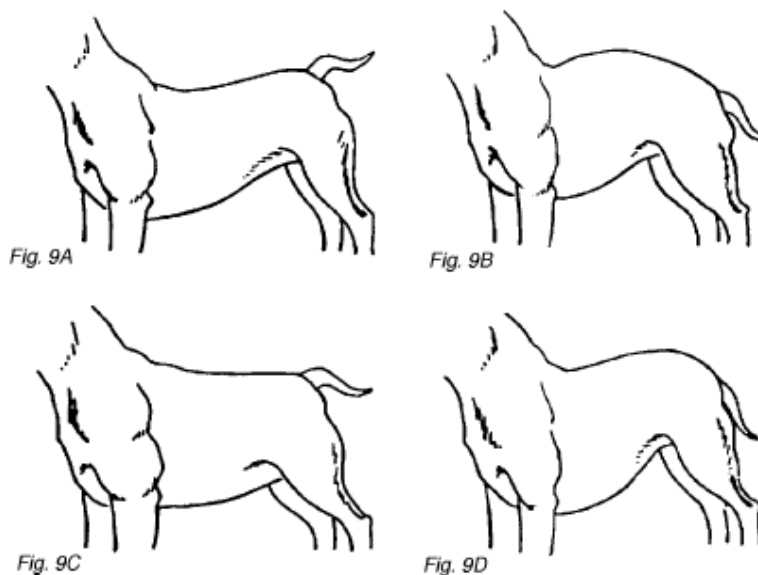
Kroppen skall vara hård, fast och muskulös.

Bröstkorgen skall inte bara vara bred och djup, den skall också vara förhållandevis lång för att ge god volym.

*Den franska bulldoggen är inte utvuxen förrän tidigast vid två - tre års ålder och utvecklas ofta även efter denna ålder.*

***Se vidare sidan 16 och 22.***

## Ryggen



Figur **9A** visar en sänkt rygglinje som ger ett överbyggt intryck. Figuren visar också en alltför hög svanssättning.

Figur **9B** visar en felaktig rygglinje, som bildar en puckel mitt på ryggen, s.k. "kamelrygg". Många misstar kamelryggen för att vara den korrekta "karpryggen".

Figur **9C** visar en alltför rak rygg, som ofta åtföljs av för dålig svansansättning. Figuren visar också en dåligt uppdragen buklinje.

Figur **9D** visar en korrekt karprygg, det vill säga att bakpartiet ligger något högre än frampartiet. Linjerna skall vara mjuka och avrundade och hjälpa till att åstadkomma den önskvärda "päronformen" på bälen, sedd ovanifrån.

Figuren visar även en korrekt uppdragen buklinje och en korrekt svansansättning och fullt tillåten längd på svansen, även om den är ovanlig och utan "skruv".



Figur 10

Figur 10 visar den rastypiska "päronformade" kroppen på en bra fransk bulldogg, sedd uppifrån.

## Främre extremiteter

Eftersom en fransk bulldogg i stillastående lägger c:a två tredjedelar av sin vikt på frambenen och ännu mer i rörelse, är det mycket viktigt att framstället är rätt konstruerat.

Bakdelen måste också väl fylla sin funktion när hunden står och rör sig och en dogg skall för den skull inte ge intryck av att vara "frambensdriven", utan kroppen skall vara välbalanserad.

Skulderblad och överarm skall visserligen vara korta, i enlighet med att doggen är en kortlemmad hund. Dessa skelettdelar får dock inte bli alltför korta i förhållande till bröstjupet.

En dålig skulderkonstruktion avslöjas lättast i rörelse.

## Fronten

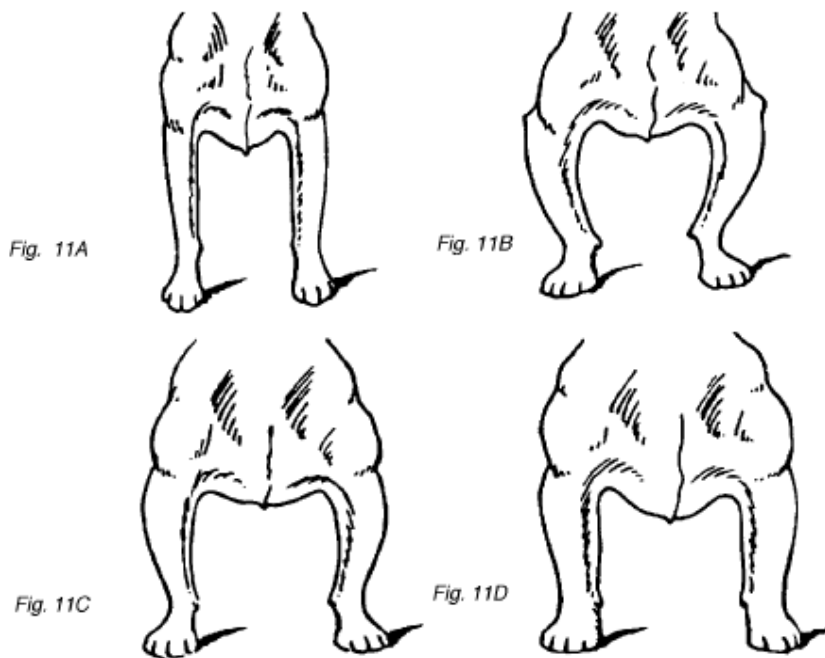


Fig. 11A

Fig. 11B

Fig. 11C

Fig. 11D

Figur **11A** visar vad som kallas för "terrierfront", som ger ett högbent intryck. Skulderpartiet är ej tillräckligt utvecklat och muskulöst.

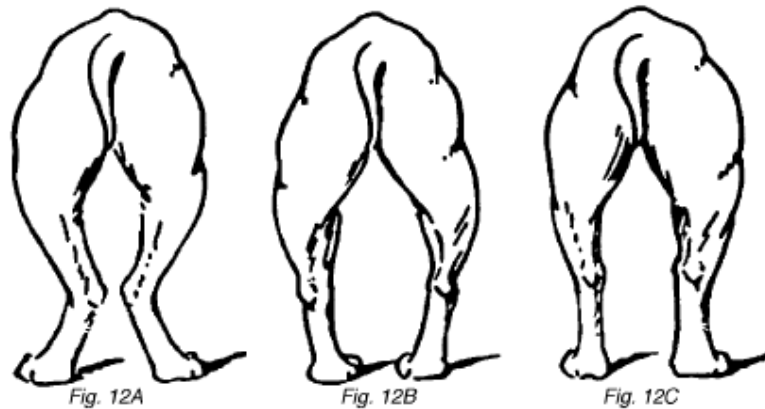
Figur **11B** visar felaktigt utåtvridna armbågar med för lösa skuldror. Underarmarna är också böjda och mellanhänderna svaga med utåtvridna tassar, vilket ger en s.k. "fransysk benställning" som inte är önskvärd.

Figur **11C** ger ett gott helhetsintryck. Figuren visar en lagom bred front, men med alltför litet bröstdjup. Underarmarna är böjda och mellanhanden vek, vilket medför att tassarna blir väl mycket utåtvridna.

Figur **11D** visar en korrekt front med tillräckligt bröstdjup och skulderparti, så som det skall vara. Observera den kraftiga benstommen och de raka frambenen.

## Bakre extremiteter

Medan frambenen ofta tilldrar sig stor uppmärksamhet på en fransk bulldogg finns en tendens att "slarva över" bakbenen. Bakstället skall vara tämligen väl vinklat och skall inte uppvisa några svagheter.

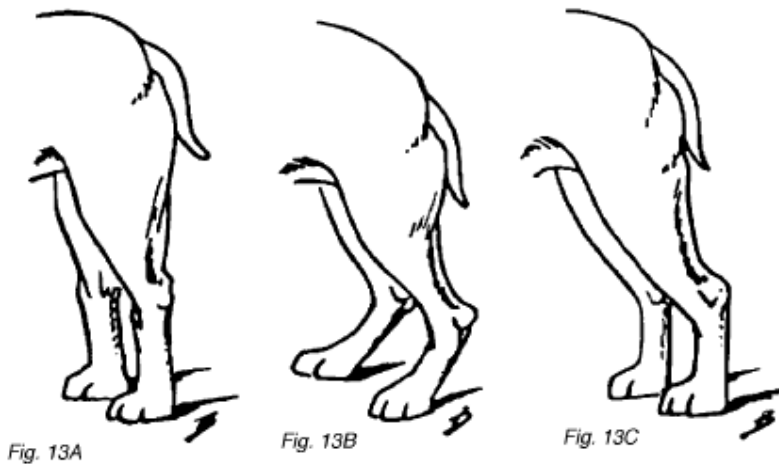


Figur **12A** visar en hastrång benställning, s.k. "ko-has". Denna benställning påverkar bakbensfunktionen och ger ett "skyfflande" steg.

Figur **12B** visar en hasvid "hjulbent" benställning. I rörelse uppvisar doggar med denna benställning ofta en slingrig, "nystande" aktion.

Figur **12C** visar en korrekt benställning med korrekt placerad hasled och mellanfot.

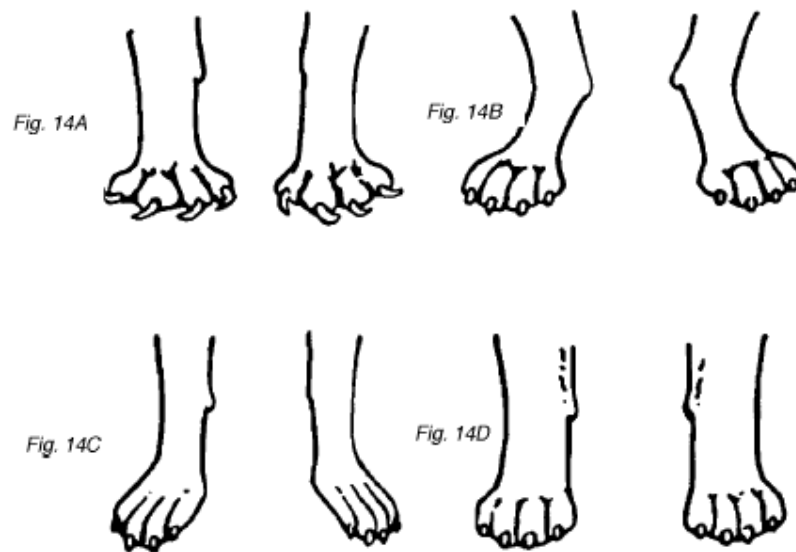
## Bakbenen



Figur **13A** visar ett bakstäl som är otillräckligt vinklat i såväl has- som knäleder, vilket ger en dålig benställning med inkorrekta, stela rörelser och stiltig gång. Ett utbrett fel.

Figur **13B** visar motsatsen till ovanstående. Ett bakstäl med svaga, veka hasleder, som ger ett övervinklat intryck, med tassarna underställda kroppen.

Figur **13C** visar ett perfekt vinklat bakstäl med långa muskellinjer från länden ned till hasspetsen. Korrekt placerad, hasled, mellanfot och tassar. En dogg med ett sådant bakstäl står stadigt och rör sig fritt.



## Tassar

Figur **14A** visar s.k. "ankfötter" eller "splay-feet". Öppna tassar kan bero på en bristfällig mineralinlagring i skelettet eller svag muskulatur i tassen. Denna form kan också uppstå genom alltför dåligt skötta tassar, t.ex. alltför långa, sällan klippta klor.

Figur **14B** visar platta tassor och dålig benställning, som också kan bero på bristfällig mineralinlagring i benstommen. Mellanhänderna är svaga och tårna otillräckligt välvda.

Figur **14C** visar s.k. "hartassar", d.v.s. långa, smala tassor som inte är korrekta hos fransk bulldogg. De ses ofta samtidigt med smal front och inåtvridna armbågar.

Figur **14D** visar korrekta, framåtriktade, kompakta tassor med välvda och samlade tår, en rund s.k. "kattfot".

## Svansen



Fig. 15A



Fig. 15B



Fig. 15C



Fig. 15D

Figurerna 15A till 15D visar ett urval svansar. Figurerna B, C och D är alla svanstyper som är godkända i rasstandard.

*Se vidare kommentarerna på sidan 15.*

Figur **15A** visar en icke önskvärd "glad" svans, ansatt och buren alltför högt. Med ett korrekt, sluttande kors ska inte ens en glad fransk bulldogg kunna bära sin svans över rygglinjen. Den här typen av svans är inte vanlig, men nästan alltid förekommer då samtidigt en rak rygg med otillräckligt sluttande kors.

Figur **15B** visar en korrekt svanssättning, en s.k. "rättsvans", buren under rygglinjen. En så här lång och rak svans är dock ovanlig.

Figur **15C** visar en lågt ansatt svans, något tätliggande "rättsvans", som är lång och välformad.

Figur **15D** visar en korrekt, väl ansatt och buren s.k. "korkskruvssvans". Det är tillåtet med en betydligt kortare svans än figur D visar, dock skall svansen vara minst en kota.

## Rörelserna

I trav skall frambenen röra sig med fram- och tillbakapendlande aktion.

Armbågen skall ligga mot kroppen och får inte vridas utåt i rörelse.  
Lös bogar medför att rörelserna blir nystande och marktrånga.

Idealet är att frambenen i trav rör sig på var sitt spår - spårvidden skall vara nästan lika stor som avståndet mellan tassarna, när hunden står stilla.

En avvikelse från det normala rörelsemönstret är när hunden inte lyfter frambenen vid framåtpendlandet, utan för benet i en liten halvcirkel, bakifrån och framåt. Detta kan beskrivas som en "paddlande" rörelse, som inte är rastypisk för en fransk bulldogg.

Paddlandet bror ofta på att hunden har en dåligt vinklad skuldra - överarm - underarm och därmed har svårt att öka pendelrörelsen och lyfta tassarna.

Vid trav sjunker hunden något framåt, på grund av att tyngden ju läggs på de ben hunden har i marken. Detta ser normalt balanserat och naturligt ut och får inte urarta så, att hunden ger intryck av att stupa framåt.

I trav förs bakbenen närmare varandra än vad benställningen är i stillastående. Baktassarna går på ett smalare spår än framtassarna.

När man ser en fransk dogg komma emot sig i trav skall den alltså gå på ett brett spår med frambenen och mellan frambenen ska man kunna se bakbenen, som går på ett smalare spår.

Travet skall vara lugnt, jämt och regelbundet.  
Det skall inte göra ett mödosamt intryck.

Den franska bulldoggen har normalt lätt "rullande" rörelser.

Rullningen sker i varje steg, så att hunden inte förlorar balansen. Rygggraden rör sig aning kring sin egen axel och detta ger en tyngdpunktsförskjutning som är nödvändig för att inte den breda och djupa doggen ska förlora balansen i travet, när den endast stöder på de två diagonala tassarna omväxlande.

Rullningen är smidig och gången skall inte vara vaggande eller slingra från sida till sida.

---

## Pälsfärg

Enkelt uttryckt är färgerna hos den franska bulldoggen

*gul eller mörk, med eller utan tigrering  
och med mer eller mindre utbredda vita tecken.*

Hundar med övervägande vita tecken brukar kallas **skäcktecknade**.  
**Extremt skäckade**, näst intill helvita doggar förekommer också.

Den vita färgen skall helst vara ren, men smärre "tickningar",  
fläckar med svarta hårstrån i det vita, bör inte dömas strängt.

*Ögonlocksränder, nostryffel och läppar* bör vara välpigmenterade  
och svarta.

I fall en vit hund har svart nospiegel kan smärre opigmenterade fläckar  
i ansiktet tolereras hos i övrigt vackra exemplar, enligt FCI-standard.

**Tigreringen skall ha formen av tydliga och distinkta strimmor**  
och får ej ge intryck av att vara spräcklig eller flammig.

**Den gula färgen kallas också fawn**,  
vilket betyder "kid-färgad".

**Alla nyanser av gult är tillåtna**  
från röd till ljus beige.

Den gula färgen skall vara ren och får inte verka "sotig".  
De mörkare nyanserna får ej tona mot grått eller brunt.  
Den ljusa nyansen bör inte vara så ljus att den förefaller gräddvit.

**Ej tillåtna färger**  
är avart med brunröda tecken.

**Pälsen**  
skall vara glänsande och korthårig.  
Den skall inte ha underull.

**Avvikelser från standarden  
skall bedömas i förhållande till  
hundens övriga förtjänster och fel!**

**Källor:**

- Rasstandarder för Fransk Bulldogg
  - Little, C.C., The Inheritance of Coat Color In dogs (1957), 6 uppl. N.Y. 1976
  - Gay, A-L et E-P, Die Französische Bulldogge, 2 uppl. 1971
  - Hickman, B., Featuring Frenchies, Missouri 1986
  - FBCofA, The French Bulldog, 1925, utdrag, delvis nytryck, U.S.A.
  - Illustrationer av Vinton Breese, 1924
  - Illustration av Beth Hickman, 1986
  - AFBS Kommentarer till rasstandard , utarbetade av I Lundberg Domarkonferens 1986
  - Rashistorik av Eva Adolfsson, Tidningen Hunden 1978-79
-